

Arrest

nr. 149 997 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gelet op arrest nr. 149 284 van 8 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de terechtzitting van 17 juli 2015 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat G. KLAPWIJK en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met moslims.

De eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 103 198 van 22 mei 2013 geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Bagdad en bijgevolg evenmin aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten die zich in deze stad zouden hebben afgespeeld.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker een nationaliteitsbewijs neer, een bewijs van woonst op naam van zijn vader, een rantsoenkaart, een fotokopie van een proces-verbaal van de Iraakse politie en twee verzendingsbewijzen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er geen geloof kan gehecht worden aan diens verklaarde afkomst uit Bagdad en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat

verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoeker er van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 103 198 van 22 mei 2013. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Irak allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

5. Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat (i) niet wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit Irak, (ii) niet wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker deel uitmaakt van de christelijke geloofsgemeenschap, en (iii) geen actuele informatie aanwezig is in het dossier over de veiligheidssituatie in Irak, en inzonderheid over de situatie van de christenen.

6. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. Verwerende partij legt op 15 april 2015 een aanvullende nota neer met actuele informatie over Irak: "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Noord-Irak", dd. 25 januari 2015, "COI Focus. Irak. De situatie van minderheden in Noord-Irak", 20 maart 2015, en "COI Focus. Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak", 25 januari 2015.

Verzoekende partij bevestigt de ontvangst van de aanvullende nota met de verschillende COI's.

1.4. Ter terechtzitting van 3 juli 2015, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 april 2015, betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk afkomstig is uit Bagdad en dat zij dit aantoon aan de hand van de rantsoenkaart en het bewijs van woonst van haar vader. Verzoekende partij wijst er op dat in de COI over de minderheden in Noord-Irak van 20 maart 2015

wordt gesteld dat dit document de situatie van de minderheden die als IDP in de regio zijn niet wordt behandeld; IDP's in KRI, en zeker zij die tot een minderheid behoren, bevinden zich actueel in een zeer precare humanitaire situatie en vormen niet het onderwerp van dit onderzoek. Verzoekende partij stelt dat zij afkomstig is uit Bagdad en dat zij dan ook als IDP zal terecht komen in de KRI en dit rapport geen uitsluitel geeft over de mogelijke veiligheidssituatie waarin zij dreigt terecht te komen. Verzoekende partij vraagt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd zoals in de beschikking wordt gesteld.

Verwerende partij volhardt in de bestreden beslissing.

De Raad verlaat het standpunt van de beschikking en heropent de debatten.

Op de terechtzitting van 17 juli 2015 wordt verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen dat geen geloof wordt gehecht aan haar afkomst uit Bagdad en dat zij middels haar verklaringen niet aantoont waar zij vandaan komt in Irak wat een onderzoek naar de subsidiaire bescherming onmogelijk maakt.

Verzoekende partij stelt dat wanneer men er vanuit gaat dat zij afkomstig is uit Noord-Irak, rekening moet worden gehouden met het feit dat zij christen is, de regio moeilijk bereikbaar is, er geen harmonie is in deze regio, reeds zeer veel vluchtelingen aanwezig zijn in Noord-Irak en dat de combinatie van al deze elementen maakt dat een intern vluchtalternatief in Noord-Irak voor haar uitgesloten is. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast en wijst erop dat, zo blijkt uit de informatie aangebracht door verwerende partij, de (veiligheids) situatie in Irak lokaal, op de verschillende plaatsen erg verschillend is.

Het komt aan verzoekende partij toe om, zoals elke kandidaat-vluchteling, een correct en oprecht zicht te bieden op haar verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor haar komst naar België. Verzoekende partij blijft hier echter, door het afleggen van en volharden in ongeloofwaardige verklaringen betreffende haar voorgehouden (recente) afkomst uit Bagdad, geheel in gebreke, waar zij nogmaals op gewezen wordt ter terechtzitting, waardoor zij het onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van haar asielrelaas en vluchtmotieven, en derhalve haar eventuele nood aan bescherming.

Verzoekende partij toont niet aan waar zij de laatste jaren voor haar vlucht naar België effectief en werkelijk heeft verbleven, zodanig dat zij een onderzoek, omtrent waar er voor haar als christen in Irak een veilig verblijf mogelijk is, onmogelijk maakt.

Nu verzoekende partij niet aantoont welke haar werkelijke verblijfplaats was de laatste jaren voor haar komst naar België, is haar betoog omtrent een intern vestigingsalternatief niet dienstig en niet aan de orde.

1.5. Verzoekende partij brengt bijgevolg geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS